

Matau mintyse Donardą, begalę kartų ten jį apkabindavau ir ištardavau „sudie“ manydama, kad tai padės su juo atsisveikinti, nutolti. Šį kartą nieko panašaus nepadarau. Matau jį, žiūriu jam į akis, seku jo veido bruožus, staiga pastebiu, jog mūsų kaktų struktūra labai panaši. Paimu jo ranką ir paliečiu apgamą, tą patį, kurį turiu ir aš. Paleidžiu. Nesiglaudžiu prie jo, nepuolu bučiuoti. Žiūriu ramiu žvilgsniu. Nusišypsau jam. Ir vos girdimai ištariu: „Ačiū.“ Leidžiu jam pabūti tol, kol saulė nusileis, o tada jo veidas išplauks iš mano minčių, kaip ir saulė iš dangaus, užleisdama vietą mėnuliui.

Susitaikymas

Dažnai daugiau turime, ką pasakyti, kai kovojame. Su savimi, su aplinka, su artimaisiais ar net tais, kurių nepažįstame. Daug sudėtingiau imti ir kalbėti, kai maža tos kovos. Nesakau, kad jos nebeliko. Bet jos kur kas mažiau. Tai tik pradžia – šios būsenos aš vis dar sau nepažįstamoji. Tik kartais sudvejoju, ar tai ramybė, ar tiesiog abejingumas. O gal žinojimas, suteikęs išsilaisvinimą?

Man visada tekdavo kažkaip išgyventi mėnesį, kai minėdavome savo gimtadienius. Du kartus stipriau. Ir štai jis vėl ateina. Toks pat kaip visada. Tik aš kita. Kitaip jį sutinku – be liūdesio, be ilgesio. Lyg kokį nepažįstamą gatvėj. Žvelgiu į jį be išankstinių nuostatų. Nežinau, kokie dalykai jį džiugina ar liūdina. Nežino to apie mane ir jis.

Kiek reikia laiko, kad stiprus ryšys nutrūktų? Ir ar išvis įmanoma jį nutraukti? Dedame labai daug pastangų, kad tai padarytume, nors ne visada to norime. Ne visada ir pavyksta. Būna, dar ilgą laiką kalbamės. Kalbamės dialogais, sukurtais mūsų vienu. Su tais, kurie nebegirdi. Kurie per toli, kad klausytų. Išsakom viską, ko nespėjom, ką manėm esant ne taip ir skubu. Viską, kas

galėjo palaukti iki kito ryto, tik nežinojom, kad jo nebus. Nežinojom, kad kelias, kuriuo einam, už kito posūkio šakojasi į dvi puses ir kad abu pasirinksim skirtingas.

Gal todėl tie pokalbiai būna tokie tikri. Jie pilni jausmo. Labai dažnai apmaudo. Nes dabar jau aišku, ką trokštu pasakyti. Kaip stipriai norisi apkabinti tą paskutinį kartą. Ir apkabini, ir tas apkabinimas toks persmelktas tikrumo, kad išsigąsti, ar nekyla haliucinacijos. Kartais prašai pasilikti, kartais tiesiog atsiprašai, o kartais apsimeti, kad nei vieno, nei kito nereikia, nes jūs vis dar tame pačiame vientisame kelio ruože.

Ir taip diena iš dienos ar prieš užmiegant. Prisimeni akis, kurių neįmanoma pamiršti. Prisimeni viską, nes dabar tai vienintelis ežeras, kuriame nardai. Kol galiausiai vieną dieną supranti, kad vanduo išseko. Dabar jau tik dumblas. Dabar jau tik klampot belieka. Haliucinacijų nebėra. Ir pokalbių nebėra. Iš likusio įpratimo ar inercijos dar bandai juos sukurti. Bet negali klausytis, nes viskas kaip iš pigaus filmo. Netikra. Susikaupi. Dar klausaisi. Vis tiek ataidės iš tolimų užkaborių. Lauki. Ir nieko. Nieko. Staiga – nieko. Tik tylą. Neaprepiama tylą ir laisvę.

Staiga supranti, kad baigta. Nekalbu apie naivų savęs apgaulinėjimą, kai visam pasauliui šauki, kad esi laisvas, o siluetas parduotuvės gale priverčia linkti kojas. Rankos dreba ir širdy viltis rusena, kad išties atsisuks jos veidu. Bet ne. Paaškėja, kad tai ne ji. Būtent tokiomis akimirkomis kuo puikiausiai supranti, kiek mažai vertas tavo melas.

Vis dėlto gyvenime yra ryšių, kurių mums nelemta nutraukti. Šiame gyvenime sutinkame žmonių, kurių mums neduota pamiršti. Tačiau galiausiai galime su tuo susigyventi ar kitaip tinkamai priimti. Nebeskandinti savęs ilgesio ir nevilties liūne.

Kas tada? Džiaugsmas, laimė, laisvė? Dar ko. Prieš tai dar tuštumą reikia pereiti. Bematę erdvę, kuri neturi kampų. Beparmę egzistenciją, kurios nė nemėgini suvokti. Viskas nutolsta. Viskas taip nutolsta, kad nebežinai, ar džiaugtis, ar išsigąsti. Ir aš neploju rankomis, nešokinėju ir nešaukiu, kaip gerai čia viskas. Ne vis-

kas. Tik aš nepastebėjau tos akimirkos. Manęs niekas neįspėjo. Nepasakė, kad šiandien, nepasakė, kad rytoj. Galbūt, jei būčiau žinojusi, būčiau deramai pasiruošusi. Nors puikiai suprantu, kad tai tėra tik reakcija. Ji nepakeičia faktų. Žinojau, kad dabar viskas nutols ir įgis kitokį vardą, kitokią formą ir prasmę.

Žiūriu į veidrodį ir nesuprantu, kas ji. Iš kur ji atėjo. O ji žiūri į mane ir nebyliai siūlo užmegzti pažintį. Jai neįdomūs praeities skausmai, vis dėlto jų neignoruoja – peržvelgia, bet stebėtina keistai reaguoja. Lyg jų svoris ne toks ir didelis, kad priverstų ją graudintis. „Nėra čia ko gedėti“, – sako. O aš ir negedžiu. Ir nelūdžiu. Tik dar nesugebu deramai aprengti to žodžiais.

Kartais kai kurie ryšiai nutrūksta. Kai kuriuos mes patys nutraukiam. Kartais tai padarom per anksti. Tais kartais skauda. Tačiau sykiais juos nutraukiam tada, kai būna laikas nutraukti. Ir dažnai tai būna teisingas sprendimas. Bet ir tada tenka sumokėti dalimi savęs. Tos savęs nebeįmanoma sugrąžinti. O ir nebandai kviesti, nes puikiai supranti, ką būtent ji išsinešė ir kiek daug laisvos vietos paliko. Paliko ir nuogą tikrumą be jokio šanso savęs apgaudinėjimui. Nes ilgėtis – tai savęs gailėtis. Todėl man nė kiek negaila. Aš nenutraukiau ryšio, negaliu jo nutraukti, tiesiog leidau jam gyventi tokiam, koks jis yra. Taip, kaip jis gali būti. Be mano priekaištų, be įgeidžių, su susitaikymu ir priėmimu.

Man tik keista. Keista tarti „labas“ pačiai sau, nes vis dar sunku patikėti, kad tai aš. Sunku patikėti, kad tai, kas manyje egzistavo kaip neaprepiama galybė, staiga įgyja visiškai kitokią prasmę. Tai nebe skausmas, tai nebe kažkas, ką tyliai viliuosi sutikti. Tai nebe ilgesys, tai tiesiog egzistuoja. Egzistuoja kaip mano esybės dalis, visai ne taip, kaip mano žmogiška prigimtis geistų. Viskas kitaip. Ir aš laiminu tą save, kuri vaikšto kitam kūne, dėkoju jai už jos egzistavimą.

Staiga nebelieka vietos nuoskaudoms ar priekaištams tam, kuris buvo šalia. Nėra ir tiksinčių bombų baimės. Jos visos susprogusios. Minų lauke minų nebelieka. Lieka tik gyvas prisiminimas apie jausmą. Jausmą, kuris nei artina, nei tolina, bet kelia

dėkingumą ir pagarbą, kurių nedarko jokie emocijų vėjai. Galima sugrįžti į visas lankytas erdves, nebijoti rankomis paliesti prisiminimų. Meilė virtusi gražiais linkėjimais, neturinčiais emociinio atspalvio. Meilė virtus palaiminimu kitam. Galiausiai ir tau pačiam. Saugu. Širdy ramu. Gali paleisti.

Užsimerkiu. Įkvepiu. Iškvepiu. Jaučiu ramybę. Dėkoju skausmui, kuris mane išlaisvino. Kuris atėjęs man prisistatė. Šiek tiek pabuvęs, kaip draugas pasėdėjęs šalia parke ant suolo, jis išėjo savais keliais. Skausmas su manim kalbėjosi. Jis uždavinėjo daug klausimų. Neprisimenu, ar į juos atsakiau. Neprisimenu, ar žinojau atsakymus. Regis, ne, regis, nežinau ir dabar. Bet aš jaučiau. Pakankamai išjaučiau. Kai jauti skausmą, tarsi pasineri į transą, tu lyg ir čia, bet ne čia. Tu girdi, matai, bet veiki tik pagal kažkokį konkretų modelį. Skausmo modelį. Tau neįdomu, tau nerūpi, nenori, nes, o kokia prasmė?

Tu žiūri atgal. Ir žiūri, ir žiūri. Svajoji, kad sėdėtum automobily ir žiūrėtum pro galinį stiklą, lieptum vairuotojui nuspausti greičio pedalą, o praeitis bežiūrint susitrauktų tolstant. Bet taip nėra. Tu nesėdi automobily ir praeitis netolsta. Tu nejudi iš vietos, o skausmas tau vis pirštu baksnoja į kaktą. Dar peša už plaukų lyg klasiokas penktoje klasėje, slapta tave įsimylėjęs. Kol galiausiai vieną dieną tave kažkas pažadina iš šito transo. Galbūt kažkas suplojo rankom ir tu pabudai. Gal net pati tai padarei. Ir jei išjautei pakankamai, ramia širdim atsisveikini su jausmu, kuris, nepaisant savo pobūdžio, spėjo tapti savu, žinai, kad jis sugrįš, greičiausiai jis vėl grįš tau priminti apie save kada nors, tą kartą gal jau dėl kitų priežasčių. Bet šiam sykiui pakanka.

Skausmas tau vis pirštu baksnoja į kaktą.
Dar peša už plaukų lyg klasiokas penktoje klasėje, slapta tave įsimylėjęs.

Tu nusišypsai. Ir jis orus išeina. Išeidamas iš tavo minčių uždaro duris. Nebėra jokių skersvėjų galvoj. Nebėra to, kas mintį po minties blaškytų. Regis, jos visos ką tik susėdo ant sofos. Ramiai

sau šnekučiuojasi. Tu sekundę stabteli. Ir prisėdi. Tik kelioms minutėms, bent trumpam. Užsimerki ir nusišypsai. Džiaugiesi. Šypsosi akys ir širdis. Girdi tik tylą, nes pasikalbėjusios mintys jau nutilo, jos irgi šypsosi. Klausaisi ir negali patikėti. Dar truputį pasėdėsi, dar kelias minutes, bet minutės bėga, o tu vis dar nenori pajudėti, nes gera. Gera ir ramu. Ir pati nepajunti, kaip tyliai pasakai: „Sveika, ramybe, atėjai. Pabūk ilgiau.“

Kelias

*Jie mano – magija tai mano stichija.
Bet aš laikausi kiek kitos pozicijos.
Ir pasakyt, kodėl aš garsiai negaliu,
nes tai nuviltų tuos, kuriais pati šventai tikiu.*

*Pasaulyje, pilnam karalių ir princesių,
jis slėpsis elgeta, todėl užtruksiu, kol surasiu.
Kalbės jis žemiškai ir paprastai,
o aš ieškodama gilių prasmių jo nesuprasiu.*

*Jie mano – laisvė tai patirti žemėj rojų
kasdien bedarant tai, ką nori.
Ne ką nori. Tikroji laisvė – tai ramia širdim priimt
pačios visatos norą.
Tikroji laisvė – tai paleist visas iliuzines kančias į orą.*

*Pasaulyje, gausiam įsivaizdavimų, labai daug netikrumo.
Per daug pačių pasirinkto mums patogaus aklumo.
Mes einam į spektaklius.
Išeinam sužavėti vergo išdidumo
ar negalėdami pamiršti elgetos taurumo.*

*Man sakė, vieną dieną aš vis tiek sugrįšiu.
O aš parodžius vidurinį pirštą atsakiau:
„Daugiau į purvą nebelįsiu.“
Užburti galima kaip dukart du,
tik jei imiesi burt, tu nežinai,
kam lygus rezultatas be valios pastangų.*

*Pasaulis pilnas apsimetusių ir netikrų dievų.
Gražių princesių ir karalių be kardu.
Jame aš ieškau elgetos, kuriam nerūpi nė vieni iš jų.
Paklausiu jo apie katarsį. Jis jo nežinos.
Bet pačiai man jį nežinodamas padovanos.*

*Tikri karaliai tie, kurie tokie išlieka be galybės,
kurie, sėdėdami basi ir rankom purvinom,
nepameta širdies stiprybės.*

*Jie ateina jos mokyti, bet ji per maža tai suprasti. Nenor-
ri, nes bijo. Ir tai viskas, kas lieka – baimė. Todėl naktis
tampa priešu, nes ir užmigus sukausto sapnai. Kodėl ne-
sapnuoja kitų vaikų. Kodėl tai visiškai nesusiję su vaikyste.
Vaikystei sapnuose vietos nėra, todėl ji supykusi randa
būdą palikti sapną, vos šis tampa nebepakenčiamas. Ir tai
priežastis, kodėl kitus dešimt metų kas vakarą meldžiasi.
Meldžiasi be raginimų ir ne iš pareigos. Tai jos apsauga,
žino – taip tyliau. Kol galiausiai ateina nepertraukiama,
išsvajota tyła. Viskas nutyla. Nutyla tiek, kad tamsa ne-
begąsdina. Jai nebereikia vaikstant dainuoti vien tam, kad
būtų drąsiau.*

*Staiga ji tokia kaip visi. Sapnuoja kaip visi, dažnai nė
neprisimena. Tik kartais išbudus vidury nakties dar pa-
simuisto. Bet veja tas mintis šalin. Drąsiai žiūri į tamsą.
Jokios magijos jai nereikia. Ji puikiai žino, jog kadaise už
tai jau sumokėjo. Pasirenka kalbėti tiek, kiek leidžia šian-
dienė patirtis. Žino, kad daugiau ir nereikia. Kol vieną
vakarą gauna priminimą apie tą, kuria kadaise buvo, ir
apie tai, kad kiekvienas mūsų savyje nešamės kažką, ką
galime labai ilgai ignoruoti, tačiau taip ir neištengiamo
pabėgti.*

Galime tikėti mitais ar legendomis. Galime bet kuo įtikėti. Ir dar lengviau tai priskirti sau. Arba galime paneigti nė nebandydami pažvelgti iš arčiau, o kategoriškai atmesdami. Galim bėgti patys nuo savęs, meluoti sau, apsimetinėti, kad gyvename savo gyvenimus, kai iš tikro SAVAJI esam pasiruošę užkasti dešimtim tonų žemės. Žiūrėkite, stovi už kampo gyvenimas ir juokiasi nekantriai laukdamas įteikti jau paruoštas dovanas.

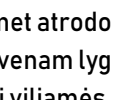
Bėgam išklysdami iš kelio vien todėl, kad taip tikimės „nukirsti kampą“, tikime, kad apsimesti kažkuo kitu daug lengviau, daug paprasčiau. Deja, mums tik taip atrodo. Galiausiai ateina laikas, kai nelieka kito pasirinkimo, kaip tik stoti į akistatą su pačiu savimi. Tada, kai mūsų beviltiškas noras ir pastangos ignoruoti tikrąją būtį tampa destruktija. Griaunančia, liūdinančia, verčiančia jaustis nepakankamiems ir užvis labiausiai netikriems. Kūnas nesupranta, kur siela kviečia, nes lyg ir nelogiškai visa tai atrodo, todėl ir toliau gyveni taip, kaip įprasta, vengdamas sunkumų ir kitų nesklandumų. Bet ne visada viskas klostosi taip, kaip esame linkę planuoti. Kartais mūsų gyvenimus pasiekia įvykiai, kurie priverčia suklusti ir apsidairyti atidžiau. Tada lyg dar pabandai apsiskųęs grįžti atgal, tačiau sulauki įrodymų, kad kelio atgal nėra. Nėra. Žiūri į žmones ir manai, kad jie gyvena kitaip. Kaip žmonės. Kaip paprasti, normalūs žmonės.

Galiausiai ateina laikas, kai nelieka kito pasirinkimo, kaip tik stoti į akistatą su pačiu savimi. Tada, kai mūsų beviltiškas noras ir pastangos ignoruoti tikrąją būtį tampa destruktija.

Juokinga, kitų gyvenimai mums visuomet atrodo kur kas paprastesni, o savąjį nuolat išgyvenam lyg nesibaigiantį kopimą į Everestą ir nebyliai viliamės, kad galiausiai kas nors mums už tai įteiks medalį. Susikuriame kliūčių ruožus, kuriuos nenuilstamai bandome įveikti. Pats paprasčiausias, pats suprantamiausias atsakymas atrodo neįmanomas, todėl nuolat ieškome sudėtingesnių, gudresnių, paaiškinančių mūsų pačių sugalvotas taisykles.

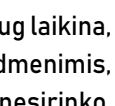
Ir kad ir kaip mėgintume patikėti savo pačių sukurtais kūriniais, visa esybe jaučiame, kad tai netikra. Ir tai išties užtrunka priimti, nes žemėje kartais norisi tik žemiško gyvenimo, ir tiek. Galiausiai toks jis ir būna. Tada, kai baigiasi kova ir priimi save tokį, koks esi. Tada, kai supranti, kad svetimas standartas niekada netiks tau. Ir kad kiekvienam ši žemė egzistuoja kitaip.

Juokinga, kitų gyvenimai mums visuomet atrodo kur kas paprastesni, o savąjį nuolat išgyvenam lyg nesibaigiantį kopimą į Everestą ir nebyliai viliamės, kad galiausiai kas nors mums už tai įteiks medalį.

Taigi, galima dar dešimt metų bėgti nuo savęs arba dabar pat sustoti. Nuoširdžiai atsakyti sau, kas esi, ir išgirsti. Net jei bus sunku ir labai nepatogu. Nustoti apsimetinėti ir pradėti gyventi gyvenimą, kurį aiškiai jauti, ne tą mitą, kuriuo iš visų jėgų bandai patikėti. Sakoma, ne rezultatu mėgaukis, o pačiu procesu. Gal. Bet kelias kartais gali būti labai duobėtas, o tenka eiti basam. Aštrūs akmenys žeidžia pėdas ir neretai suklumpi, nes tiesiog pavargsti. Todėl tenka rinktis – gali eiti ir piktintis, kad tavo nešulys kur kas sunkesnis nei kitų, arba gali priimti tai, kas tavo, ir eiti žinodamas, kur ir dėl ko eini. Kiekvienas einame savu keliu. Ir tai ne bausmė, tai ir ne išbandymas. Tai tik dar viena proga patvirtinti savo pasirinkimą.

Šitas gyvenimas ir šita būtis per daug laikina, kad leistum sielą dusinti vaidmenimis, kurių ji nesirinko. Vis dar aiškiai nesuvokiame, kad laikinas ne tik gyvenimas, bet ir viskas, ką išgyvename. Juk vieną dieną visi numirsime – kūnas tėra laikina buveinė, buveinė, kuri susidėvi. Taip galime pamatyti įvairiausias savo metamorfozes. Kaip įdomu.

Šitas gyvenimas ir šita būtis per daug laikina, kad leistum sielą dusinti vaidmenimis, kurių ji nesirinko.

Susimąstau. Mano veidas pasikeis. Mano kūnas pasikeis. Mano plaukai išretės. Jie pradės slinkti. Pražils. Gal aš juos nukirpsiu. Gal jie bus trumpi. Tada jokia kosmetika nebepasleps raukšlių. Man bus sunku atsikelti. Reikės daug daugiau pastangų lipant laiptais. Remsiuosi į turėklą. Akimirką sustosiu ir atsisuksiu atgal. Į dieną, kai rašiau tai. Kai viskas tebuvo vienas iš ateities scenarijų. Kai viskas buvo per toli, kad rimtai į tai žiūrėčiau. Mintyse pagalvosiu: *Kokia neatsakinga mergšė. Tiek dienų paleido vėjais. Tiek žodžių sutaupė. Ir kam, jei tie, kuriems jie buvo skirti, dabar negirdi.*

Ir atvirksčiai. Man skaudės dėl kiekvieno žodžio, kurį akmeiniu paleidau artimo širdžiai. Man skaudės, kad neapkabinau, kai turėjau tūkstančius progų tai padaryti. Ilgėsiuosi svajonių, kurias kadaise degančia širdim kūriau. Liūdėsiu, nes jas apleidau. Man skaudės, nes kažkada pasakiau sau, kad negaliu, ir taip priverčiau save negalėti. Gailėsiuosi, kad nebranginau tų, kurie išties brangūs, kad būdama šalia jų ryšėjau raištį ant akių ir buvau užsikimšusi ausis. Jau nebesakysiu, kad dar viskas prieš akis, nes puikiai suprasiu, kad tas gyvenimas, kurį nugyvenau, jau už manęs.

Ir man bus gaila savęs, nes nugyvenau kaip vėpla pasidavus savo baimėms. Kad nepatikėjau savim, nesiklausiau. Kad klausiau proto, o ne širdies. Kad galėdama tiek daug, nepadariau nieko, tik tai, kas galiausiai netenka bet kokios reikšmės. Ir kad aš, kaip ir daugelis, priėmiau pasiteisinimą, kuriuo kaskart nuodijau savo širdį: „Toks gyvenimas.“

Čia dejuoti ir sustosiu. Gyvenimas ne toks. Ar bent jau ne tas, kurį pasirinkau. Aš nebijau pasenti. Nebijau numirti. Nebijau ilgėtis taip ir neatėjusios laimės. Jai nereikia ateiti. Ji čia. Aš esu laimė. Aš esu gyvenimas, kurį gyvenu. Aš apkabinu, aš pasakau, aš dėkoju. Aš sustoju. Nebėgu.

Gyvenimas kur kas daugiau nei nuolatinės varžybos su pačiu savimi – kiek turi šiandien, kiek turėsi rytoj. Gyvenime kur kas svarbiau, kuo daliniesi. Ką atiduodi. O duoti gali daug. Pradėti galima nuo žodžio. Žodis gydo, bet gali ir žudyti. Toks, kuris paleidžia-

mas iš nepagarbos kitam ar tiesiog iš puikybės. Puikybė nieko ver-
ta. Ji griaua. Griauna iki begalinio skausmo ir palieka tave vieną.

Gyvenimas kur kas daugiau nei nuolatinės varžybos
su pačiu savimi – kiek turi šiandien, kiek turėsi rytoj.

Gyvenime kur kas svarbiau, kuo daliniesi.

Mes akli vaikštom po šitą žemę įtikėję, kad tikra tik tai, ką
matom. Bet tikra tik tai, ką jaučiam. Ir kai einam kliaudamiesi
ne jausmu, labai dažnai prieiname skardį. Užrietusi nosį puikybė
nežiūri sau po kojomis ir nugarma žemyn. Štai tada ateina liūdna
senatvė, kai viskas, ką matai, yra gyvenimo beprasmybė. Kai vis-
kas, kas praėjo, tebuvo materijos siekis. O liko tik baimė. Baimė
numirti ir neveltis pasilikti vienam. Psichikos būklė tampa sun-
kiai pakeliama ir sau pačiam, ir aplinkiniams. Gyvenimas – tikrų
tikriausia kančia. Beprasmybė. Vienatvė.

O kas gi už tai atsakingas? Ar ne tos drebančios kojos, ku-
rios pritrūko ryžto? Ar ne tos, kurios pasirinko eiti aplinkinių
išmintomis pėdomis bijodamos nepritapti ir pasileido į varžybas
„Kuris geresnis?“

Kur baimė ir netikrumas, ten nėra vietos dieviškumui. Kur
nėra dieviškumo, ten tu gali skęsti materialioj pilnatvėj, bet gy-
vensi dvasios tuštumoj. Kur dvasios tuštuma, ten niekada nebus
ramybės. Ten visada bus stygius, kad ir kiek turėtum. Vieninte-
liai tikrieji turtais yra tie, kuriuos išsinešam išeidami. Ir būtent
jų iš mūsų niekas niekada neatims. Jie nematomi. Bet jie patys
tikriausi. Smagiausia, kad sugrįždami į žemę mes vėl juos atsi-
nešame su savimi. Visa kita – tik laikini žaislai, kuriuos galiau-
siai turėsime palikti, nes vieną dieną numirsime. Ir nieko čia
baisaus.

Kur dvasios tuštuma, ten niekada nebus ramybės.
Ten visada bus stygius, kad ir kiek turėtum.